

زمان بۆ مرۆف ئاسۆیه که له نیوان ئاسمان و زهوییدا

ن: هه ندرین

پڕۆسهی ئه و جولا نه وه یه ده بیسته په یقین. په یقینیش گه تۆگۆ کردنه له گه ل ئه و ده ورو به ره ی که مرۆقی تیدا جینشینه. له و ده ورو به ره شدا هه موو چه شنه شتی که هه یه و ئه و شتانه ش بۆ مرۆف ده ورا زه یه که بۆ بانگه یشتنی مرۆف. گشت ئه مانه له نا و زماندا جینشین و زمانیش بۆ خۆی نا و لینانی ئه و شتانه یه، بۆ به زمان مرۆقه، مرۆفیش زمانه، چونکه ئه وه زمانه که ژبانی مرۆف وینا ده کا. لێ له دیدی خۆیندنه وه ی هایدگه ره وه، ئه وه زمانه، ئه و پرسه نا وه لا ده کاته وه، که چۆن ئیمه خۆمان له زمان نزیک بکه ینه وه؟ زمان چۆن بوو مان بینرا و ده کا و بانگمان ده کا؟ دوا جار

پیشه کی کاتی که مرۆف ده ستده کا به جووله و به دوا ی مالنشینیک ده گه ری، ئه و جولا نه وه یه وه ک مه یلیکی مرۆفانه خۆی به دیار ده خات. مرۆف بۆ ئه وه ی بوونی به رجه سته بکاته وه، له و مه یله را هه ولده دا خۆی بدۆزیتته وه. ئه و ویسته بۆ ده رکه وتن، خۆی له خۆیدا، له روح و توانستی مرۆفدا جینشینه. ئه مه ش مرۆف هانده دا له ژبانی خۆیدا به زریت. هزرینیش بزوان و ریکردنه به ره و بوون. بوون له ریگای ئه و جولا نه وه یه، له خودی خۆیدا، هزرینه. ئه و جولا نه وه یه، له سه مته هیله کییه که بیدا، ده نگ و ئاواز په رش ده کاته وه. ئاکامی په رشبوونه وه ی

زمان چۆن ددهوئ؟

لیتره وه به خویندنه وهی ده قیچی هایدگه
« The on to way language »

ریتیگی به ره و زمان "وه هه ولده ده م
بۆ ئەو پرسسیاران، وێرای ره هه نده
وتراوه کان، ره هه ندیکی تر ئاوه لا
بکه مه وه.

بۆ ئەوهی له بهر پهریشانی هایدگه
زمان ساده نه بیته وه، هه ولده ده م له
بری درێژدربی له وشه، وهک هایدگه
له کۆتایی کتیبی "نامه له سه
هیومانیزم" دا ده لئ: : له و جیهانه
سه ختهی، که ئیستا له گۆراندا به
ئوهی پتویسته: که میک فله سه فه،
به لام وریاییه کی زیده تر له هزرین:
که مترکرده وهی ئەدهب، به لام زیاتر
دهستپهوه گرتن له پیته کان، به چری
بدویم، دهست به وشه وه بگرم.

زایاله ی بوونایه تی له بیده نگه
زماندا

شیر زمان ختۆکه ددها و ئەو
زهوییه له نامیز ده گری، ههروهک
خۆی له زهوی را هاتبیت. به مهش
شیر زمان به ئاوه لایی، بیستراو و
بیراو ده هیلتیه وه. له ویدا په یقه
شیریه کان دهنه زمان، که زمان
ده توانی دوور له نه وایه کانی
له بهرانه ره خویدا، ههست به خۆی بکا
و خۆی بیستتی. به واتای
هایدگه ریانه: په یق وهک کاکله ی
ههستکردن به خۆی ده توانی له نیوان
زهوی و ئاسماندا یارییه کانی ئاسۆ
کراوه تر بکا. ئاسۆ له ریتیگی زمانه وه

ده توانی ئاوه لا بیته وه، له و
ئاوه لا بوونه وه یه دا، شوینیک به مرۆف
ده به خشیت که تییدایی. شوینیش
کۆتایی زهوی و سه ره تای ئاسمانه،
واتا مالی جیهانه.

بۆ ئەوهی زایاله ی زمان وهک
په یوه ندییه که له نیوان زهوی و جیهان
خۆی نیشانبدا، ئەو زایاله یه
ده مانپیکه هه تاکوه له ناو ئیمه دا
جینشین بیت و له راگه یاننده کانی
زمانی رۆژانه دا دوورمان ده خاته وه.

کاتیکی زمان بۆ خۆدی خۆی
ده گه رپته وه واتا زمان بۆ پایه کی
خۆی ده گه رپته وه، که ئەمهش پایه ی
به ناوکردن و ئاوه لا کردنه وهی شته کانه
وهک خویان.

هایدگه ره به ریتیگی ههستکردنه وه
به ناخی زهوی هه ولده دا پانتایی
سروش: بهرد، درخت، بۆشایی و
ئو نه وایه ویلانیه ی، که پرن له دنگ
چرپکاته وه. ئەمانه هه مووی،
له روانگه ی پرشنگی زمانی
هایدگه ره وه، جوژه خه لوتیکه له
سیمای ژباندا، چونکه بهر له هه موو
شتیک شیریه ت له ریتیگی
توانستی به ناوکردنی په یقه وه زمان
روونده کاته وه، ئەو توانسته به سه
شاعیر و زماندا داده بارئ و
شیراندنیش ئاستی ئەو توانسته ی
به ناوکردنه بهرز ده کاته وه. به واتایه کی
دی، هایدگه ره بهم جوژه ئەمه شوژه
دهکا: "رووخساری سروشتی زمان
هه میسه بۆ ئیمه، ته نانه ت هه تا

زیکه ی له کۆتایی زمانیشدا بیت
خۆی به بیرناوی ده نوینیت، هه تا ئەو
کاته ی که ئیمه به شپه وهیه کی ته و او
خۆمان به و بیرکردنه وهی که ئیمه
پیشتر له سه ری ئاخاوتن دواوین و
ئوهی که وتراوه نا به ستینه وه. " ( )
ریتیگی به ره و زمان، لاپه ره (۱۲۱)

زمان هه لگری میژوو، بوونیکه له و
ره چه له که ئاوه لایه ی، که له
دهستپیکدا شوینه کی به مرۆف
به خشی.

لیتره دا هایدگه ره ده خوازی بیژی، که
مرۆف تاکه بوونه وه ریکه که له
سنووریکدا ئوقره ناگری، بۆیه ده بی
به دوا ی شوینه راستینه کی خویدا
بگه رپت.

مرۆف به خۆی هه ره له و کاته ی، که
دهستیکرد به ئاخاقتن و به کارهینانی
زمان، ئەو شوینه راستینه ی داهیناوه
و له گه ل خویدا هه لیگرتوه. واتا
به ده ره پرینی هایدگه ره: "لیتره دا ئەو
چه شنه «په یقماندن» ه ته نانه ت
به سروشتی خۆشی، به چه شنیکه
گه وه ره بی / ئیستینسییه وهک
داستانه، لی تیگه یشتن نییه. ره نگه
په یقاندن به شیوازی (جوړج تراکل)
له نیو رسته کانه وه به کارهاتبیت.
"سهنگی دهستپهوه گرتنی ده ره پرین له و
سه رچاوه شینه دا؟ گه وه ره بی
بوونایه تی زمان په یقاندنه / گوتنه
وهک روو حیک له نیشاندان.
خه سه لته تی ئەو په یقاندنه له هه ره
هیمایه ک، که ده بیینین دروست

میژوو دامه زرتینی. هه بۆیه وشه، وهک زمانناس پیناسه ی دهکا، بریتی نییه له دهنگ و هیتا، به لکو وشه بۆ نیشته جیبوونی مرۆف له سه زوهیدا سهراوهیهکی رههه ندییه.

له گوشه نیگای دیدی خه مخورانیه هایدگه ریا نه وه بۆ زمان، زمان ده بیته ره چه له کی شیعرانندن، که جیا وازه کانی نیوان جیهان و شته کان، ئاوه لایی و کۆتاییه کان و هه روا له نیوان هشاردرا و ئاشکراوه کان له خۆیدا کۆده کاته وه، چونکه ئه وه: "له سروشتی زماندا بۆ ئه وهی دلتیا بیت، که خودی زمان له ویدا تیگه یشتووانه ئه و دلتیاییه ی دهسته بهر کردووه، به لام دهسته بهر کردن له تیگه یشتنی شتیکی دیکه له وهی که زمان خۆی بیت." ("ریگای به ره و زمان"، لاپه ره: ۱۱۹)

به م جوړه خودی زمان ئاوه لایی و به ره له دانه بۆ ئه وهی مرۆف گوپی له بانگ کردن بیت. هاوکاتیش مرۆف فیر بیت چۆن له جیهاندا جینشین بی. هایدگه له کتیبی "ریگای به ره و زمان" دا ده بیژئ: "له دوا جاردا ئیمه خۆمان ئه و بوونه وه ره یین، که له بارماندا هه یه بئاخفین، بۆیه هاوکات خاوه نه کانی ده سه لاتی ئاخافتن، خاوه ندرتیکی دلتیا نین." ("ریگای به ره و زمان"، لاپه ره: ۱۱۳-۱۱۴)

به م جوړه دوا جار، ئه گه ر ئیستا زمان بۆ بوون و مرۆف دامه زرانندن

بی، که واته له گه وه ره ی خۆیدا، ئه وه شیعراننده.

چونکه ئیمه هه ز ده که یین له سه ر زمان وهک خۆی بپه یفین، که واته هاوکات ئیمه ده بی ئه وه مان له یاد بی که مه ترسییه که له سه ر ئه و ناودێر کردنه دا هه یه. ئه وه ناودێر کردنه که شته کان به دیارده خا و ده دۆزیته وه، ئه و شتانه ی که به جولانه وه به کی دۆستانه به ره و لای ئیمه دین، هه تاکو و بینه ناو بوونی جیهانه وه.

به واتای هایدگه ر، زمان جینشین بوونه له جیهان و داهیتانه وهی ئه و جیهانه یه به چه شنیتیکی نو، چه شنیتیک که ته واوی نیوه رۆکه که ی به مرۆف بپه خشی.

بۆیه کاتیک زمان ئاستی بالایی توانستی خۆی ده پیک ئه وکات ئه و توانسته بۆ ناخی مرۆف ده نیژی و تژی ده کا له روانینگه ل. دوا ی ئه وه مرۆف له و جیهانه دا، "هه بوونه یه تی جیهان" خۆی ده بیینی و لیبی تیده گا. لیسه دا، له م شویتنه دا، په یف هیمایه کی رووت نییه، به لکو روانین و تیگه یشتنه، چونکه گشت تیگه یشتنیک ته رزیکه له روانین و بینایی.

لیسه دا ده بیین هایدگه ر وه ی ئاوه لایی زمان له ناودێر کردنی مه ترسی ده بیینیت، که وا له زمان ده کا بیته ناو "لۆگۆس/ئاوه ز" وه.

ئه وهی که ده ناخفی مرۆف نییه، به لکو ئه وه ئاخافتنه، ئه مه ش مانای

ئه وه نییه که هایدگه ر نکۆلی له وه بکا که ئاخافتن مولکی مرۆفه. له مه ر ئه وه هایدگه ر ده بیژئ: "ئاخافتن ده ناخفی بۆ ئه وهی گشتایه تی خود کۆتایه وه، زرینگانه وه به کی به بیته نگی بپه خشی."

ئیمه ده توانین بلتین ئه وه مرۆفه، که کۆکردنه وهی گشتایه تی خودی دایه پناوه. دوا جاریش به ده ره برین هایدگه ر یبانه، مرۆف وهک بوونه وه ریک ئاخپه وه ره، کاتیک ئاخافتن بیده نگ بو: واتا بو به شیعرانندن، زمانیش بۆ ئیمه ده ناخفی.

نێیینی:

ئهم وناهم له ره چه له کدا به زمانی سویدی بۆ کۆرسیکی تایهت به بابتهی "شیعرییه تی وه ره ره خان" سه به رهت به هایدگه ر و شیعر، له کۆلیژی سووده رتۆرن، پێشکه شکردووه. هه لبه ته ئه مه رۆ له ناو بلاو کراوه کانی کوردیدا، شتگه لیک زۆر له مه ر هایدگه ر و شیعرییهت ده بیترین، بۆیه منیش به ره وام زانی، بوخته یه ک له م ونا ره، که سه ره نه جامی دوو مانگ گوێگرتن له وانه ی مامۆستا هایدگه ر ناسه کان و به شدار بوون له سیمه ی ناره کانه، به زمانی کوردی پێشکه ش بکه مه وه.